

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

mede voor haar minderjarig kind,
appellante,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, van 6 mei 2008 in zaak
nrs. 08/7329 en 08/7330 in het geding tussen:

mede voor haar minderjarig kind

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 27 februari 2008 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van _____, mede voor haar minderjarig kind (hierna: de vreemdeling), om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 6 mei 2008, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 2 juni 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.J.M. Schuyt, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. I.S. Vreken, ambtenaar van Staat.

w.g. Schuyt
lid van de enkelvoudige kamer

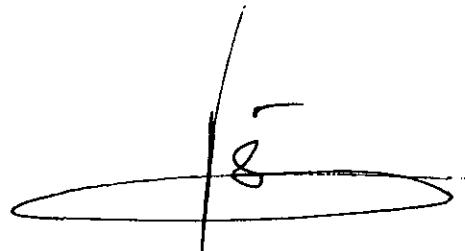
w.g. Vreken
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 21 november 2008

434-563.

Verzonden: 21 november 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a small 'S' or similar mark to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

nevenzittingsplaats Zwolle

Sector Bestuursrecht, Voorzieningenrechter

Registratienummer: Awb 08/7330 (voorlopige voorziening)

Awb 08/7329 (beroep)

Uitspraak

in het geding tussen:

geboren op
mede namens haar minderjarige kind,
geboren op
beiden van Afghaanse nationaliteit,
IND dossiernummer 0503.11.0343,
verzoekster,
gemachtigde mr. K. Mohassel Zadeh, advocaat te 's-Gravenhage;

en

De Staatssecretaris van Justitie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
vertegenwoordigd door mr. M.S. Veld,
ambtenaar ten departemente, verweerder.

1. Procesverloop

Op 13 september 2007 heeft verzoekster opnieuw een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 27 februari 2008 heeft verweerder de aanvraag afgewezen omdat Duitsland verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag.

Bij brief van 27 februari 2008 is daartegen beroep ingesteld. Verzoekster mag de behandeling daarvan niet in Nederland afwachten. Bij verzoek van 27 februari 2008 is verzoekt de voorlopige voorziening te treffen dat uitzetting achterwege wordt gelaten tot in beroep is beslist. Het verzoek is voorzien van gronden bij brief van 18 maart 2008.

Het verzoek is ter zitting van 22 april 2008 behandeld. Verzoekster is verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

20/6

2. Overwegingen

2.1 De voorzieningenrechter zal toetsen of het beroep een redelijke kans van slagen heeft en of bij afweging van de betrokken belangen uitzetting van verzoekster in afwachting van de beslissing in beroep moet worden verboden.

Als na een eerdere afwijzende beslissing een materieel vergelijkbaar besluit wordt genomen, verzet het algemene rechtsbeginsel dat niet meermalen wordt geoordeeld over eenzelfde zaak zich ertegen dat de rechter dit besluit beoordeelt als een eerste besluit. Slechts indien en voor zover door de vreemdeling nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het door hem aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een voor hem relevante wijziging van het recht voordoet, kan dat besluit door de bestuursrechter worden getoetst. Dit is slechts anders als zich bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden voordoen die nopen tot afwijking van dit rechtsbeginsel.

Van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden is geen sprake indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd kan afdoen aan het eerdere besluit en de overwegingen waarop dat berust.

2.2 Verzoekster heeft, zoals ter zitting is bevestigd, ter ondersteuning van onderhavige aanvraag aangevoerd dat haar echtgenoot ernstig ziek is en haar nodig heeft en dat ze inmiddels een zoon heeft die in Nederland is geboren. Verzoekster heeft deze stellingen met stukken onderbouwd. Voorts heeft verzoekster stukken overgelegd met betrekking tot de asielprocedure in Duitsland, waaruit volgens verzoekster blijkt dat de Duitse autoriteiten haar asiolverzoek niet inhoudelijk zullen beoordelen. De voorzieningenrechter is van oordeel dat verzoekster, nu niet op voorhand kan worden uitgesloten dat deze omstandigheden kunnen afdoen aan het besluit in de eerste asielprocedure van verzoekster en de overwegingen waarop dat berust, hiermee nieuw gebleken feiten en omstandigheden in de zin van rechtsoverweging 2.1 heeft aangevoerd, zodat het bestreden besluit door de voorzieningenrechter kan worden getoetst.

2.3 De voorzieningenrechter stelt vast dat wordt voldaan aan de voorwaarden als bedoeld in artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb). De voorzieningenrechter zal toetsen of het beroep een redelijke kans van slagen heeft en of bij afweging van de betrokken belangen uitzetting van verzoekster in afwachting van de beslissing op beroep moet worden verboden.

2.4 Ingevolge artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van deze wet, afgewezen, indien een ander land, partij bij het Vluchtelingenverdrag ingevolge een verdrag of een dit land en Nederland bindend besluit van een volkenrechtelijke organisatie verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag. In dit geval is van toepassing Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asiolverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Verordening).

2.5 Duitsland heeft op 19 december 2007 het terugnameverzoek op grond van artikel 16, eerste lid, onder e, Verordening aanvaard.

2.6 Verzoekster heeft in beroep aangevoerd dat verweerder gebruik moet maken van de bevoegdheid van artikel 3, tweede lid, Verordening omdat overdracht aan Duitsland in strijd is met artikel 3 (Europees) Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Verzoekster heeft gesteld dat zij met de door haar overgelegde stukken uit de Duitse asielpcedure aannemelijk heeft gemaakt dat de Duitse autoriteiten haar zullen terugsturen naar Afghanistan, waar zij vreest voor haar leven, zonder dat haar aanvraag voor een tweede keer inhoudelijk zal worden beoordeeld. Dit blijkt tevens uit het feit dat de Duitse autoriteiten het terugnameverzoek hebben geaccepteerd op grond van artikel 16, eerste lid, onder e, Verordening. Verzoekster verwijst voorts naar een overgelegde, door haarzelf geschreven, brief.

2.7 Artikel 3, tweede lid, Verordening geeft verweerder het recht om, in afwijking van het bepaalde in artikel 3, eerste lid, juncto de artikelen 5 tot en met 14, Verordening het asiilverzoek te behandelen.

2.8 In zijn algemeenheid mag ervan worden uitgegaan dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement eerbiedigen. Het is aan de vreemdeling om op grond van concrete, op de individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat dit in dit geval wat betreft Duitsland anders is.

2.9 Verzoekster is hierin niet geslaagd. Verzoekster heeft met de door haar overgelegde stukken uit de Duitse asielpcedure niet aannemelijk gemaakt dat sprake is van nieuwe feiten of omstandigheden die niet aan de orde kunnen worden gesteld in een (herhaalde) asielpcedure in Duitsland. Uit de stukken blijkt dat verzoekster zich uiterlijk op 30 november 2005 diende te melden bij de vreemdelingenpolitie in Duitsland. Ter zitting is door verzoekster bevestigd dat hieruit niet blijkt dat zij in Duitsland niet in de gelegenheid zou zijn gesteld een asielaanvraag in te dienen. Aan het voorgaande doet niet af dat Duitsland het eerdere terugnameverzoek had geaccepteerd op grond van artikel 16, eerste lid, onder c, Verordening, terwijl bij terugkeer van verzoekster in Duitsland bleek dat ze reeds was uitgeprocedeerd. De overgelegde, door verzoekster geschreven brief, maakt dit evenmin anders, reeds nu deze brief door verzoekster zelf is geschreven en derhalve niet afkomstig is uit een objectieve bron.

2.10 Verzoekster heeft verder een beroep gedaan op artikel 15 Verordening en hiertoe aangevoerd dat haar echtgenoot ernstig ziek is en dat het voor hem noodzakelijk is dat verzoekster in Nederland kan verblijven. Verzoekster en haar echtgenoot zijn afhankelijk van elkaar aangezien haar echtgenoot een ernstige leverziekte heeft. Verzoekster heeft hiertoe, naast de bij haar aanvraag overgelegde stukken, brieven van 12 december 2007 en 17 maart 2008 van het Medisch Centrum Haaglanden overgelegd. Verzoekster verwijst naar de uitspraak van deze rechtbank en nevenzittingsplaats van 14 december 2007, Awb 07/370-47. Haar echtgenoot is als asielzoeker tot Nederland toegelaten en in het bezit van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd.

2.11 Op grond van artikel 15, eerste lid, Verordening kan iedere lidstaat, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asiilverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.

2.12 Gelet op de uitspraak van de voorzieningenrechter van deze rechtbank en nevenzittingsplaats van 12 oktober 2005 (Awb 05/35090 en Awb 05/35088) staat in rechte vast dat het beleid van verweerder, zoals vermeld in paragraaf 2.3.6.3, Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) en geformuleerd met betrekking tot artikel 15 Verordening, niet op verzoekster van toepassing is aangezien de asielaanvraag van verzoekster in Duitsland reeds is afgewezen op inhoudelijke gronden (voorwaarde c uit voornoemd beleid) en niet is gebleken van zeer bijzondere individuele feiten en omstandigheden die tot onverplichte toepassing van de discretionaire bevoegdheid wegens humanitaire redenen nopen.

2.13 Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de omstandigheid dat de echtgenoot van verzoekster inmiddels ernstig ziek is dit niet anders maakt. Uit eerdergenoemd beleid van verweerder volgt, voor zover van belang, dat voor de toepassing van het betreffende beleidskader de definitie van gezinsleden in de zin van artikel 2, aanhef en onder i, Verordening van toepassing is.

2.14 Op grond van artikel 2, onder i, Verordening wordt verstaan onder "gezinsleden", voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin die op het grondgebied van de lidstaat aanwezig zijn:

- a) de echtgenoot van de asielzoeker of de ongehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in de wetgeving of de praktijk van de betrokken lidstaat ongehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van het vreemdelingenrecht;
- b) de minderjarige kinderen van paren zoals bedoeld onder a, of van de asielzoeker, mits zij ongehuwd en afhankelijk zijn, ongeacht of zij volgens de nationale wetgeving wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;
- c) de vader, moeder of voogd wanneer de asielzoeker of vluchteling minderjarig en ongehuwd is.

2.15 Weliswaar is niet in geschil dat de echtgenoot van verzoekster zich in Nederland bevindt (voorwaarde a uit voornoemd beleid), verweerder heeft zich echter terecht op het standpunt gesteld dat verzoekster en haar echtgenoot geen gezinsleden van elkaar zijn in de zin van artikel 2, onder i, Verordening (voorwaarde b uit voornoemd beleid). Hierbij neemt de voorzieningenrechter in aanmerking dat verweerder ter zitting heeft aangegeven dat de passage hierover in het voornemen, te weten: *'Overwogen wordt dat zij elkaar hebben ontmoet tijdens een drie weken durend verblijf van de echtgenoot in Iran. Na deze drie weken is de echtgenoot teruggekeerd naar Nederland en hebben zij elkaar niet meer ontmoet tot aan hun huwelijk op 26 juli 2004 in Iran. Na het huwelijk is de echtgenoot nog 40 dagen in Iran verbleven, waarna hij alleen naar Nederland is teruggekeerd'*, zo moet worden gelezen dat daarmee is bedoeld dat het gezin van verzoekster nog niet bestond in het land van herkomst. Voor zover verzoekster bedoelt wederom een beroep te doen op de in paragraaf 2.3.6.3, Vc 2000 bedoelde andere zeer bijzondere, individuele gevallen is de voorzieningenrechter van oordeel dat dit beroep reeds niet kan slagen, aangezien, zoals hiervoor is overwogen, geen sprake is van gezinsleden in de zin van artikel 2, onder i, Verordening.

2.16 Verzoekster heeft voorts naar voren gebracht dat haar in Nederland geboren kind geen afwijzing heeft gehad op zijn asielaanvraag in Duitsland en gezinslid is van zijn vader, die in Nederland is toegelaten. Nederland dient de behandeling van de asielaanvraag derhalve op zich te nemen.

2.17 Deze stelling kan evenmin slagen. Ingevolge artikel 4, derde lid, is voor de toepassing van de Verordening de situatie van de minderjarige die de asielzoeker vergezelt en onder de in artikel 2, onder i geformuleerde definitie van gezinslid valt, onlosmakelijk verbonden met de situatie van diens ouder of voogd; deze valt onder de verantwoordelijkheid van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek van die ouder of voogd, ook al is de minderjarige zelf geen individuele asielzoeker. Kinderen die na aankomst van de asielzoeker op het grondgebied van de lidstaat zijn geboren krijgen dezelfde behandeling, zonder dat een nieuwe procedure behoeft te worden ingeleid. Indien haar kind een verblijfsvergunning bij de zijn vader wenst kan hij een aanvraag indienen om verlening van een verblijfsvergunning regulier.

2.18 De voorzieningenrechter overweegt verder dat in de onderhavige procedure enkel ter beoordeling staat welke lidstaat verantwoordelijk is voor de inhoudelijke behandeling van de asielaanvraag van verzoekster, zodat er geen ruimte is voor een beoordeling van de vraag of sprake is van schending van artikel 8 EVRM. De stelling van verzoekster dat de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State in haar uitspraak van 23 november 2007, 200705411/1, anders heeft geoordeeld, kan niet worden gevolgd. De Afdeling heeft in die uitspraak enkel geoordeeld dat de voorzieningenrechter uitdrukkelijk een antwoord had moeten geven op de vraag of de gestelde feiten en omstandigheden konden worden aangemerkt als nieuwe feiten of omstandigheden in de zin van artikel 83 Vw 2000.

2.19 Het beroep van verzoekster op artikel 4:84 Awb kan evenmin slagen. (Artikel 3, tweede lid, Verordening en) het beleid van verweerder met betrekking tot dit artikel, zoals geformuleerd in de Vc 2000, behelsen al een open norm, waar gevallen als de onderhavige onder kunnen vallen. Artikel 4:84 Awb is derhalve niet van toepassing.

2.20 Het beroep heeft geen redelijke kans van slagen, zodat het verzoek wordt afgewezen. Omdat nader onderzoek niet tot een andere uitkomst zal leiden, verklaart de voorzieningenrechter, met toepassing van artikel 8:86 Awb, tevens het beroep ongegrond.

2.21 Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

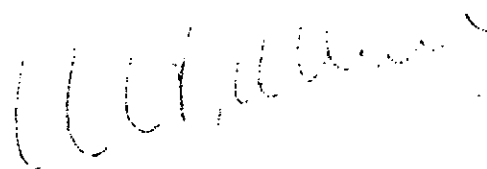
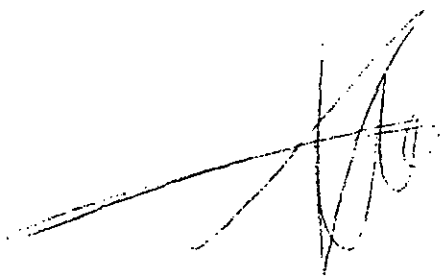
3. Beslissing

De voorzieningenrechter

- wijst het verzoek om een voorlopige voorziening te treffen af;
- verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. M.A.A. ter Meer-Siebers en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. A. Korporaal-Wisman als griffier, op

06 MEI 2008

Afschrift verzonden op: 06 MEI 2008

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak, voorzover daarbij in de hoofdzaak is beslist, kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC -Gronovohage Artikel 85 1 w 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6.6 Awb (herstet verzuim) is niet van toepassing

MOHASSEL ZADEH ADVOCATENKANTOOR

Mw.mr. K. Mohassel Zadeh
Advocaat en procureur

Westeinde 207
Postbus 865
2501 CW 'S-Gravenhage

Tel : 070-346 75 38
Fax : 070-346 76 81

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
- 3 JUN 2008	
<i>per fax 2 juni</i>	
ZAAKNR.	
AAN:	V3
BEHANDELD: DD:	PAR:

Raad van State
Afdeling vreemdelingszaken
Postbus 20019
2500 EA's-Gravenhage
Per post en fax: 070-365 13 80

Uw ref: nog onbekend

Onze ref: 20032195

Betreft staat

Den Haag, 01 juni 2008

Hoger beroep

Edelachtbare college,

In bovenvermelde procedure wende zich tot mij mevrouw _____ verder te noemen appellante, geboren op _____, mede namens haar minderjarige kind, beide van Afghaanse nationaliteit, INDnr. 0503.11.0343 met het verzoek om namens haar hoger beroep in te stellen tegen de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zitting houdende te Zwolle, met kenmerk 08/7329, gedaan op 06 mei 2008. **Productie 1**

Appellante heeft mij mevrouw mr. K. Mohassel Zadeh, advocate te 's-Gravenhage hiertoe bepaaldelijk gevolmachtigd. Hierbij treft u aan een machtiging hoger beroep vreemdelingszaken waaruit blijkt dat appellante ondergetekende bepaaldelijk gevolmachtigd heeft tot het instellen van hoger beroep. **Productie 2**

Het beroep was gericht tegen de beschikking van de IND d.d. 27 februari 2008 waarbij de asielaanvraag van appellanten om toelating als asielzoeker was afgewezen op grond van artikel 30 aanhef en onder a van de Vw2000. **Productie 3**

De grieven van het hogere beroep worden hieronder nader uiteen gezet. Appellante is van mening dat er in onderhavige procedure "vragen spelen die in het belang van rechtseenheid, rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven" zoals in het parlement is overwogen bij de instelling van onderhavige beperkte vorm van hoger beroep. Het onderhavige hogere beroepschrift leent zich volgens appellante derhalve niet voor verkorte afdoening ex artikel 91 VW 2000.

Ontvankelijkheid:

Appellante komt in hoger beroep tegen een uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage gedaan inzake de afwijzing van haar asielaanvraag en valt derhalve niet onder de in artikel 84 van de VW 2000 genoemde uitspraken waartegen geen hoger beroep mogelijk is.

De aansprakelijk is beperkt tot het bedrag dat in het voorkomende geval, onder de beroepsaansprakelijkheidsverzekering wordt uitbetaald.
The liability shall be limited to the amount which is paid out under the professional liability policy in the matter concerned.

Bovendien is appellante op grond van de Vw2000 gerechtigd om in hoger beroep te komen tegen de voornoemde uitspraak en behoort derhalve tot de kring der beroepsgerechtigden. Voorts is appellante binnen de daarvoor gestelde termijn van vier weken in hoger beroep gekomen en dient hierom in zijn beroep ontvankelijk te worden verklaard.

Ten slotte heeft de gemachtigde uitdrukkelijk gesteld namens appellante gevolmachtigd te zijn hoger beroep in te dienen en is tevens een schriftelijke machtiging overgelegd. Gezien het voorgaande dient appellante in zijn hoger beroep ontvankelijk te worden verklaard.

Aangevallen uitspraak

In de aangevallen uitspraak wordt overwogen verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat sprake is van nieuwe feiten en omstandigheden die niet aan de orde kunnen worden gesteld in een herhaalde asielpcedure in Duitsland. Uit de stukken blijkt dat verzoekster zich uiterlijk op 30 november 2005 diende te melden bij de vreemdelingenpolitie in Duitsland. Ter zitting is gebleken dat hieruit niet blijkt dat zij in Duitsland niet in de gelegenheid zou zijn gesteld een asielaanvraag in te dienen. Aan het voorgaande doet niet af dat Duitsland de eerdere terugname verzoek heeft geaccepteerd op grond van artikel 16 eerste lid aanhef en onder c van de Verordening, terwijl bij terugkeer van verzoekster in Duitsland bleek dat ze was uitgeprocedeerd. De overgelegde door verzoekster geschreven brief, maakt dit evenmin anders, reeds nu deze brief door verzoekster zelf is geschreven en derhalve niet afkomstig is uit een objectieve bron. **Hierteen is eerste grief gericht.**

Voorts wordt in de aangevallen uitspraak het volgende overwogen. Verzoekster heeft zich beroept op artikel 15 van Verordening en heeft hiertoe aangevoerd dat haar echtgenoot ernstig ziek is en dat het voor hem noodzakelijk is dat verzoekster in Nederland kan verblijven. Haar echtgenoot is als asielzoeker tot Nederland toegelaten en is in het bezit van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Gelet op de uitspraak van de voorzieningsrechter van deze rechtbank van 12 oktober 2005, AWB 05/35090 en 05/35088 staat in rechte vast dat het beleid van verweerder, zoals vermeld in paragraaf 2.3.6.3, VC2000 niet op verzoekster van toepassing is aangezien de asielaanvraag van verzoekster in Duitsland reeds is afgewezen op inhoudelijke gronden en niet is gebleken van zeer bijzondere individuele feiten en omstandigheden die tot onverplichte toepassing van de discretionaire bevoegdheid wegens humanitaire redenen nopen. Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de omstandigheid dat echtgenoot van verzoekster inmiddels ernstig ziek is dit niet anders maakt. () Weliswaar is niet in geschil dat de echtgenoot van verzoekster zich in Nederland bevindt, verweerder heeft zich echter terecht op het standpunt gesteld dat verzoekster en haar echtgenoot geen gezinsleden van elkaar zijn in de zin van artikel 2, onder i van de Verordening. Hierbij neemt de rechtbank in aanmerking dat bepaalde passages uit het voornemen zo moet worden gelezen dat het gezin van verzoekster nog niet bestond in het land van herkomst. Voor zover verzoekster bedoelt wederom een beroep te doen op de in paragraaf 2.3.6.3. Vc2000 bedoelde andere zeer bijzondere, individuele gevallen is de voorzieningsrechter van oordeel dat dit beroep niet kan slagen aangezien zoals hiervoor is overwogen, geen sprake is van gezinsleden in de zin van artikel 2, onder i van de Verordening. **Hierteen is twee grief gericht.**

Verzoekster heeft voorts naar voren gebracht dat haar in Nederland geboren kind geen afwijzing heeft gehad op zijn asielaanvraag in Duitsland en gezinslid is van zijn vader, die in Nederland is toegelaten. Nederland dient de behandeling van de asielaanvraag derhalve op zich te nemen. Deze stelling kan evenmin slagen. Ingevolge artikel 4, derde lid, is voor de toepassing van de Verordening de situatie van de minderjarige die de asielzoeker vergezelt en onder de in artikel 2 onder i geformuleerde definitie van gezinslid valt, onlosmakelijk verbonden met de situatie van diens ouder of voogd. Deze valt onder de verantwoordelijkheid van die lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek van die ouder of voogd, ook al is de minderjarige zelf geen individuele asielzoeker. Kinderen die na de aankomst van de asielzoeker op het grondgebied van de lidstaat zijn geboren krijgen dezelfde behandeling zonder dat een nieuwe procedure hoeft te worden ingeleid. Indien haar kind een verblijfsvergunning bij de vader wenst kan hij een aanvraag indienen om verlening van een verblijfsvergunning regulier. **Hiertegen is derde grief gericht.**

Eerste grief:

Appellant is van mening dat de voorzieningsrechter ten onrechte heeft geoordeeld dat appellante niet aannemelijk heeft gemaakt sprake te zijn van nieuwe feiten en omstandigheden niet aan de orde kunnen worden gesteld in een herhaalde asielprocedure in Duitsland. Allereerst is van belang dat verzoekster geen nieuwe feiten en omstandigheden naar voren heeft gebracht die in Duitsland inhoudelijk beoordeeld kunnen worden. Immers haar nieuwe feiten en omstandigheden betreffen van gezondheidssituatie van haar echtgenoot die geen rol kan spelen in de beoordeling van datgene zij in haar land van herkomst heeft meegemaakt en waardoor zij haar land heeft verlaten. Daarnaast is van belang dat appellante stukken heeft overgelegd waaruit blijkt dat zij zich had moeten wenden tot de Duitse vreemdelingendienst om mee te werken aan haar uitzetting met de mogelijkheid om haar in vreemdelingenbewaring te stellen. Ten onrechte wordt gesteld dat appellante niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij niet de gelegenheid zal krijgen een herhaalde asielaanvraag in te dienen ook omdat de terugname was aanvaard op grond van artikel 16 lid 1 en onder c wat inhoudt dat de asielaanvraag inhoudelijk behandeld zou worden. Ook ten onrechte gaat de voorzieningsrechter ervan uit dat na het aanvaarden van terugname verzoek op 21 juni 2005 de Duitse autoriteiten bekend zijn geworden dat verzoekster toen al op inhoudelijke gronden uitgeprocedeerd was omdat uit de stukken blijkt dat verzoekster in Duitsland al voor het aanvaarden van terugnameverzoek op 15 juni 2005 een definitieve afwijzing op haar asielaanvraag had ontvangen. Ondanks de belofte om de asielaanvraag inhoudelijk te behandelen is appellante aangezegd Duitsland te verlaten. Gelet op het voorgaande is appellant van mening dat de aangevallen uitspraak in rechte geen stand kan houden.

Tweede grief:

Appellant is van mening dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat er geen sprake is van een gezinslid als bedoeld in artikel 2 onder i van de Verordening. Immers uit hetgeen verweerder zelf in het voornemen heeft opgenomen blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot in Iran zijn getrouwd en daarna ook nog 40 dagen samen hebben gewoond. Hieruit blijkt dat het huwelijk van verzoekster en haar echtgenoot heeft plaatsgehad voordat zij naar Nederland kwam en bovendien zij ook 40 dagen samen hebben gewoond in Iran voordat de echtgenoot naar Nederland terug is gekeerd. Voorts is van belang dat verweerder niet betwist dat

appellante en haar echtgenoot familie van elkaar zijn en elkaar eigenlijk hun hele leven kennen en verliefd waren op elkaar waardoor zij besloten om in het huwelijk te treden. De aangevallen uitspraak dient om die reden te worden vernietigd.

Derde grief:

Appellante is van mening dat de situatie van haar in Nederland geboren kind verkeerd is beoordeeld. Van belang is dat de vader van het kind al toegelaten is tot Nederland en daardoor stelt appellante zich op het standpunt dat Nederland verantwoordelijk is voor de beoordeling van zijn asielaanvraag omdat hij het kind is van een toegelaten asielzoeker. Dat de Duitse autoriteiten ook op grond van de Verordening verantwoordelijk kan zijn doet daar niet aan af en had de voorzieningsrechter de bestreden beschikking moeten vernietigen wegens motiveringsgebrek. De aangevallen uitspraak kan ook om die reden niet in stand blijven.

Om al deze redenen verzoekt appellant u college om:

- 1- de aangevallen uitspraak te vernietigen en het hogere beroep gegrond te verklaren;
- 2- of de zaak terug verwijzen naar verweerder ten einde de aanvraag inhoudelijk te beoordelen;
- 3- verweerder veroordelen in de kosten van het geding.

Hoogachtend,

K. Mohassel Zadeh

